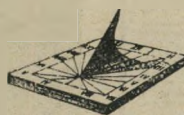

הופ - שנה חלפה

המחוג הגדול המונה את שנות חייו ניהר ממקומו, והופ! עוד שנה אחת חלפה. בסיבוב אחד של קלידוסקופ עבר עוד קצת, הסתו חלף ושוב הגיע חורף רחוק את השמשות לקראת האביב, היד שרשמה עד כה בראש המכתב 1971 מהססת רגע, והתאריך שעד אתמול היה עתיד הוא כבר הווה, הוא כבר עובר - שבעים ושתיים.

אלף תשע מאות שבעים ושתיים. לאן הם נעלמו, הימים? מה נותר בתי-

בת-הזכרונות מנחרות הימים והלילות שהשחלנו על חוט? 365 חרורים. מחרוזת של שנה. מה עשינו עם הימים שחלפו? מיטי עיריה, שש קבלות של השבונות השמל, מים, דו"ח שומה, תריסר בולים צהובים בפניקס אדום, העתק השבון עובר ושב - חלפה שנה.

ארבעים וחמישה ימי מילואים, טיול של פסח, שלושה ימי'חמסיך, גשם ראשון, זר' כרחים של סתיו, נסיעה ארוכה, כבישים חדשים - חלפה שנה. שתי הולצות של קיץ, זוג סנדלים, מעיל גשם יסן, מזודה מלאה בגדים, עשרים ספרים שנוספו למ'

מקור השחיתות

עם עיתון תפוח ביד אנשים יושבים מעל ספל קפה בבוקר ומעפפים מבט של תימהון. איך זה קרה? איך הגענו לזה? מאיפה צמחה השחיתות? מתי היא הת' חילה לכרסם את ריקמת החברה החדשה שחשבו להקים כאן?

במשרד, בבית-קפה, באוטובוס, על ספי' סל בשדרה אנשים מניעים ראשם מצד לצד ונאנחים. זה עוד כלום. רק קצהו העליון של קרחון נתגלה. קצה קצהו. משהו נגע בטעות בתיבת פאנדרה. בפנים הכל רקוב, הכל מושחת. איך זה

דונביץ התמים

מר נתן דונביץ הקדיש ביום השישי את הטור שלו, "הטור שלי", במוסף "הארץ", ללקט ידיעות מאלפות, המוכיחות כי במדי' דינה דמוקרטית מתוקנת שר הנכשל בתפקידו מסיק את המסקנות, ומתפטר עוד לפני שדעת-הקהל (העיתונות) תובעת ממנו לעשות זאת.

מר דונביץ מספר על שר-האוצר הבריי' טי, יו דלטון, שהתפטר מתפקידו לאחר שהדליף לתענאוי מספר פרטים על תקציב המדינה, כטרם פורסם התקציב בבית-הנבחרים.

בשנת 1954 נעצרו ביפאן למעלה מ-1000 אנשי עסקים ומדינאים בקשר לשערוריית שוהר של חברות ספנות, אשר ביקשו להבטיח לעצמן סובסידיות מממשלתיות. בשנת 1965 התפטר שר-המיסחר-היהודי-העשירי היפאני, לאחר שמישרדו חזה תביעות לנקיטת צעדי בטיחות במיכרות-הפחם, שב' הם, באחד האסונות, קיפחו את חייהם 236 כורים.

לאחר אחת משערוריות-השחיתות, שבה היו מעורבים מיניסטרלים בממשלת יפאן, הדיח ראש-הממשלה את כל שרי הקבינט, מלבד שלושה.

בשנת 1971 התפטר שר-ההגנה היפאני מתפקידו, אחרי שקיבל על עצמו את האחריות לתאונת-אוויר, בה התנגש מטוס קרב של חיל-האוויר במטוס נוסעים, שכל 162 נוסעיו ניספו.

סגן מפקל המשטרה הדינת התפטר מתפקידו בשנת 1971, לאחר שנחשד בג' ניבת בקבוק יוסקי מחנות לליבו גדולה. אשמתו של סגן המפקל לא הוכחה, וכל תלונה רשמית לא הוגשה נגדו, אך עצם פירסום הידיעה בעיתון גרמה לכך שסגן

דף - חלפה שנה. תרופות חדשות בארון, סרטים, תיאטרון, תה בהברת ידידים, מבט ממושך לתוך עיניה של אשה זרה, התרג' שות של ליל-אביב רחוק, שני קמטים חד' שים במראה, שער שיבה בצדעים, רגעים קצרים של שימחה מבט עצוב, לילה טוב, בוקר טוב - חלפה שנה.

מה קרה לכל הרגעים הארוכים, שנמשכו ונמשכו? מה קרה לשעות הציפייה? מה קרה לימים האפורים והמתמשכים? מה עשית בשלוש מאות שישים וחמישה ימים שעמדו לרשותך? על מה ביוזבת אותם? מה נר' תר מה, באוצר נשמתך? חל' פה עוד שנה לבלי שוב.

1972. ינואר. אלף תשע מאות שבעים ושתיים. פברואר. הנה הם באים לקראתך, מארס, אפריל ומאי. הקיץ חוזר אליך. אחריו יבוא ה' סתיו, והחורף שוב יגיע - 1973.

הימים מטפטפים ונספגים בחול. הזמן עובר. אל תגיד מחר, מה-הרתיים. אל תגיד בשבוע הבא, בעוד חודש - היים! זה מוכרח לקרוא היום, עכשיו, מיד ב-1972.

למה הוא שותק בעניין פרשת דיין? האמי' גם השכר, אותו הוא מקבל מידיי של מר שוקן, מקנה למר שוקן את הזכות לסתום

ניבזות לבית בושם

המבקר לבית בושם שוב התחילה להש' תולל.

לאחר הבעיטות הבלתי-אלגנטיות, ש' שלחתי ממדור זה מתחת להגורתה של הסהרורית המסתובבת מדי שבוע במחיצתן של המזוות - חשבתי שהגברת ההיסטרית מיתנה מעט את טון דיבורה.

במשך החודשים הרבים, שחלפו מאן, לא מצאתי בכתיבתה בעיטות רבות מתחת להגורה. לרגע חשבתי שהגברת בושם למדה לקח וחדלה לטפל בקורבנותיה בש' פה נבזית, היכולה לשמש גם נשק נגדה. והנה, השבוע, עלה ביבי-השופכין שוב על גדותיו, וברשימה בשם "אונס המזוה" אני מוצא אותה שוב מלגלת למימדיה הגופ' ניים של שחקנית העוסקת, בין השאר, בקריאת שירה ברדיו, בטלוויזיה ובאר' למות.

מתחת לצילום של השחקנית זהרירה חריפאי, כותבת הגברת בושם: "ממנה עם זכויות בלעדיות על השיר והמשורר, בסיוגון קריאה בלתי-משתנה." וברשימה עצמה אני מוצא כתוב: "זהרירה חריפאי רואה עצמה כממונה עם זכויות בלעדיות על השיר והמשורר. השירה, היא רכוש, ממלכתה ונתלתה, ובה היא צועדת בטוחות, אי נחה בכל כובד מישקלה... לרגע אין אנו מסוגלים לשכוח מי הקורא ומי עומדת

הצד החאישי של המטבע

בפשטות האופיינית לה, חיסנה את השר בפני כל ביקורת ותחקיר. עד היום היה סתם שר-ביטחון. ומתיום: נכס, "כיוון שייך הוא הראשון הזוכה בכבוד הגדול, כדאי שנספר קצת על התואר המטוב ועל הזכויות והחובות הנופלות בידי נושאי-התואר.

נתחיל מזה שהוכות אין בכלל. ברגע שקיבלת את התואר נכס, תשכח מהחור' בות, כל מילה בנותן תתפרש כחוסר כבוד בפני הכבוד וההדר שנושא עימו תוארך המלכותי. כל עיתונאי שיצא נגד התואר יהיה מחדל ביטחוני.

נכס לא יכול לטעות. הנכס צור' דק תמיד.

"נכס, מהבדיל מנועחס, יכול לעשות מה שהוא רוצה, מבלי להתחשב באלה שאינם נכס. הוא יכול לטרוך עתיקות, לע' רוך הפירות ארכיאולוגיות מ' בלי להודקק לרשינו. הוא יכול למכור את סחורתו הגנובה בחנו' יות, כשהוא מצרף לה את התימתו ה' ממלכתית, והוא יכול להתעשר על חשבון משלם-המיסים, מבלי לשלם מיסים כמוהו..."

וכך הלאה. מכלא נכון? מפליא כמה הדברים, אותם כתב גפן על ספיר, מתאי' מים לדיין. כל הכבוד לבחור הצעיר על אומיץ-הלב האזרחי והציבורי, שגילה בכת' בו על ספיר דברים שניתן בשקט לאומרם על דיין.

יחי הסטאטוס

די, חלפו הימים של מוצרים עממיים פשוטים, השווים לכל נפש. היום הכל מיוחד במינו, הכל אכסלקוסיבי, והכל מס' מל שלב בסולם הסטאטוס החברתי. אתמול העוזרת שלי, למשל, קנתה סמר' טוטריקרה חדש, עשוי סיבי פישתן הוטר' כים את הספונג'ה לחוויה המעוררת את

"בים, שיש שעבר קיבל שר-הביטחון את התואר הנכסף נכס. ראש הממשלה,